

[Bundgård.]

spørgsmål, bliver jeg nødt til endnu en gang at konstatere, at det jo hænger sammen med, at den tidligere regering endnu ikke var nået til det samme fornuftige standpunkt, som hr. Erling Dinesen står på i dag: at man ikke ønsker indgreb i arbejdskonflikter, og at man ikke ønsker indgreb i lønmodtagernes overenskomster. Det var jo desværre den meget uheldige mulighed for at forringe fremtidige overenskomster og gøre det muligt for efterfølgende borgerlige regeringer at gribe ind, dengang man gik ind på at forgribe sig på dyrtidsreguleringen, der gjorde, at de nuværende VS-medlemmer så sig nødsaget til at tage den stilling, de gjorde. Den stilling har man selv bragt dem ud i, og man tog selv konsekvensen og gik af som regering; det var ikke noget, andre havde ansvaret for, det var noget, man selv havde ansvaret for, fordi man ikke ville respektere de overenskomster, som var indgået på arbejdsmarkedet. De uheldige konsekvenser af det fremgår jo ganske klart af det, der er sket i de allersidste dage, hvor OECD i Paris er begyndt at udsende erklæringer om, at nu skal dyrtidsreguleringen afskaffes i Danmark, og hvor Politiken, det radikale regeringsblad, havde jeg nær sagt, dagen efter følger det op med en lederartikel, hvori man skriver, at nu må det være tiden at finde frem til, hvordan man afskaffer den automatiske dyrtidsregulering. Det er den slags alvorlige konsekvenser, man får ud af det, når man optræder på den måde; man har gjort det tidligere. Men jeg er i hvert fald, som jeg har sagt før, glad for, at man tilsyneladende nu har forladt den linje.

Så vil jeg gerne sige til hr. statsminister Hilmar Baunsgaard, at når han konstaterer, at der er et svælg mellem mine udtalelser her i dag og så overbevisningsmulighederne på valgdagen, så er jeg ikke helt sikker på, at alle de, der stemte radikalt ved det sidste valg, er lige så begejstrede ved at høre sådanne ord. Der er jo en væsentlig forskel på, om man går hen og stemmer på et parti, som man ikke ved hvad står for, som ikke har sagt, hvad det stod for inden valget, og så kommer i den situation efter valget, at det laver noget helt andet end det, man troede, det stod for, og så om man stemmer på et parti, der højt og tydeligt har sagt, hvad

det går ind for og hvad det vil stemme for, og også er villig til, hvis situationen kommer, at tage konsekvensen af sit standpunkt og holde fast ved det.

Så sagde statsministeren, at man for fremtiden — i modstrid med det, jeg hidtil har haft indtryk af var den radikale linje — kun ville gribe ind over for livsvigtige eller samfundsvigtige interesser, hvis de var truet i en konfliktsituation. Der savner jeg i høj grad en konkret afgrænsning — det er altså et spørgsmål, jeg stiller til statsministeren — jeg savner en konkret afgrænsning af, hvilke områder der er samfunds- og livsvigtige, hvilke konkrete organisationer eller dele af organisationer der er berørt af dette samfunds- eller livsvigtige. Jeg synes, definitionerne af det samfunds- og livsvigtige har svævet lovlig frit i luften i de sidste dage, og derfor synes jeg, at statsministeren skylder os en forklaring på, hvad det er for områder, der er samfunds- og livsvigtige. Hvor sætter man grænsen? Hvad er det for ting? Jeg vil også gentage det spørgsmål, der er stillet af andre, om man vil gøre noget for at indkalde parterne til ny forhandling. Og endelig et sidste spørgsmål til statsministeren: vil man tillade, at Jydsk Telefon-Aktieselskab, hvis det på ny kommer i den situation, at det kan blive enigt med sine lokalorganisationer, afslutter en selvstændig overenskomst?

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Jeg skal ikke blande mig i, som det bliver sagt, broderstriden mellem hr. Erling Dinesen og hr. Bundgård; jeg skal kun sige til de to ærede medlemmer, at når man diskuterer på det grundlag: hvem der har skylden for denne regering, som vil gribe ind i denne situation, så synes jeg, man skulle gemme sine kræfter til en bedre tid, al den stund regeringen har meddelt, at det vil den ikke; så er der jo ligesom ikke noget rigtigt grundlag for det. Og vi kender jo begge parter så meget, at vi ved, de får brug for deres kræfter siden hen i denne broderstrid.

Må jeg sige til hr. Erling Dinesen, at der er ikke tale om at desavouere nogen minister ved det standpunkt, regeringen indtager. Som jeg sagde det indledningsvis, så havde regeringen, som jeg tror, de fleste havde det, en forhåndsfornemmelse af, at en telefonkonflikt ville berøre livsvigtige områder re-